

igen stiller sig op i Folketinget og siger, at alt, hvad der kommer fra EU, bare er en klar forbedring, og overhovedet ikke forholder sig til de helt konkrete eksempler, som hr. Frank Aaen kom med, på, at EU-regler har betydning, at noget, som vi havde forbudt i Danmark eller havde sat lave grænser for, bliver vi nødt til at ændre på grund af EU. Jeg synes, det er beskæmmende, at statsministeren står der og prøver at benægte virkeligheden.

Men jeg ville egentlig gerne høre: Når nu regeringen har villet skære så meget på offentligt ansatte og bl.a. på fødevarekontrol, hvad er så egentlig baggrunden? Når nu pengene fosser ind i statskassen og vi har rigeligt med penge i Danmark, hvorfor er det så, at det er så farligt at have offentligt ansatte i f.eks. fødevarekontrollen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Allerførst vil jeg gerne sige, at jeg ikke står og siger, at alt, hvad der kommer fra EU, er godt eller en forbedring. Jeg forholder mig kritisk til, hvad der kommer fra EU og fra Europa-Kommissionen, ligesom alle andre gør. Jeg står ikke og siger, at alt er et fremskridt eller alt er en forbedring. Jeg har politiske holdninger til det, ligesom alle andre har. Jeg er bare i stand til at påvise, at hr. Frank Aaens påstande om miljø, forbrug, fødevarsikkerhed osv. ganske enkelt ikke holder, når man kigger på statistikken over, hvad der er kommet fra EU.

Med hensyn til den anden del af spørgsmålet, har regeringen da ikke den opfattelse, at det er skadeligt at have offentligt ansatte. Tværtimod er de jo med til at udføre et nødvendigt arbejde, de gør det dygtigt, og vi prøver at bemande statens og det offentliges institutioner med det antal medarbejdere, som vi føler er nødvendige for at løse den pågældende opgave.

Line Barfod (EL):

Statistik kan bruges til mange ting. Det kan åbenbart også bruges til at bortforklare, når man ikke vil svare på helt konkrete sager fra EU, f.eks. om transfedtsyrer, om, at man skal lade virksomhederne kontrollere sig selv på fødeområdet, om ftalater i børnenes legetøj. Det kan man ikke bortforklare med statistik, må jeg sige til statsministeren. Det er konkrete, klare eksempler på forringelser af forholdene i Danmark.

Når statsministeren siger, at man fra regeringens side går ind for offentligt ansatte, hvorfor er det så, man skærer ned på fødevarekontrol-

len? Hvorfor er det, når pengene fosser ind i statskassen, at en masse kommuner i dag er i gang med at skære ned på forholdene, på velfærden ude i kommunerne i stedet for at sikre, at vi kunne få en god velfærd ude i kommunerne?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen jeg må bare gøre fru Line Barfod opmærksom på, at regeringen ikke skærer ned i den offentlige sektor. Faktisk er det således, at det offentlige forbrug vokser, og at det vokser hvert år.

Kl. 13.40

Line Barfod (EL):

Det offentlige forbrug vokser ganske lidt sammenlignet med, hvor stor væksten i øvrigt er i samfundet, og det bliver fordelt på en måde, så man i mange kommuner er nødt til at skære ned. Statsministeren kan bare tage rundt til de forskellige kommuner og høre debatten om, hvorvidt ældre f.eks. skal gå over til i stedet for at få varm mad hver dag så at få frossen mad en gang om ugen, hvorvidt man skal skære ned på antallet af timer i folkeskoler, hvorvidt man skal skære ned på ældreplejen osv. Der er masser af sager, der bliver diskuteret rundt om i kommunerne, fordi regeringen ikke vil lade de penge, der fosser ind i statskassen, komme videre ud i kommunerne til bedre velfærd.

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor regeringen synes, det er farligt for samfundsøkonomien at have en offentligt ansat i fødevarekontrollen eller en offentligt ansat hjemmehjælper, mens man åbenbart synes, det er rigtig godt for samfundsøkonomien, hvis pengene i stedet som privatforbrug går til at betale en håndværker eller en bankmand eller en reklamemand. Hvorfor er der den forskel?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg ved godt, at fru Line Barfod ikke bryder sig om, at familierne selv får pengene. Altså, jeg ved godt, at fru Line Barfods politiske udgangspunkt er, at det hele skal tilhøre det offentlige. At det er fru Line Barfods udgangspunkt, ved vi alle sammen.

Men mit politiske udgangspunkt er, at man skal finde en rimelig fordeling mellem, hvad der er offentligt forbrug, og hvad der er privat forbrug, og der er det altså således, at det er en kendsgerning, at regeringen fører en økonomisk politik, hvor vi stræber efter, at det offentlige forbrug vokser med 0,5 pct. om året, og i praksis